

*Ur hemsidan på Försvarsmaktens webbplats:
Foto med text som motiverar medverkande i USA/NATO:s angrepp på Libyen.*

Den svenska Amerikakulten

Kriga för fred i USA/NATO:s tjänst

Sveriges patologiska förhållande till USA har föranlett det tidigare fredsälskande landet att medverka i s.k. "humanitära krig"

*Al Burke
22 juni 2011*

Författaren Margareta Zetterström har nyligen påpekat att krig håller på att bli ett helt acceptabelt inslag i svensk utrikespolitik — en utveckling som hade varit otänkbar för blott några decennier sedan, då svenska folket levde "i förvisningen att krig och ockupation är det värsta som kan drabba ett land," skriver hon.

"Men hur avlägsen syns i dag inte denna tid! Vi har nu gradvis indoktrinerats i krigsacceptans.... Denna invänjning i krigskultur har nu pågått i flera decennier och börjar bära frukt. Även personer, som annars resonerar förnuftigt, prisar i dag den svenska militärinsatsen i Afghanistan och upprepar troskyldigt argumentet att Sverige är där för att befria kvinnorna och ge barnen skolutbildning." ("Humanitära krig — finns de?", Svenska Dagbladet, 2011-05-21)

Just nu är det Libyens lycka att få demokrati och mänskliga rättigheter med hjälp av svensk krigföring. Av allt att döma står Syrien näst på tur, sedan kanske Libanon och så småningom Iran — till att börja med.

Den indoktrineringsprocess som banat vägen för denna svenska krigföring pågår oavbrutet. Ett typexempel är ett debattinlägg av Aleksander Gabelic, ordförande i Svenska FN-förbundet, som försöker konstruera en moralisk grund för Sveriges medverkan i USA/NATO:s krig mot Libyen. ("FN har en skyldighet att skydda civila", Svenska Dagbladet, 2011-05-30)

Det finns inget nytt i Gabelics resonemang, som bygger på föreställningen om "humanitär intervention"; men just av denna anledning är det nyttigt som ett representativt uttryck för de argument som ständigt anförs för att främja krig. En annan anledning att uppmärksamma resonemanget är ju att Svenska FN-förbundet utgör en viktig röst i samhällsdebatten, varför dess ordförandes ställningstagande i frågor om krig och fred kan antas få ett visst gehör.

En särskilt angelägen fråga är huruvida ordförande Gabelic lyckas med konsten att rättfärdiga krig inom ramen för en organisation, Förenta nationerna, som upprättades just för att förhindra alt. få slut på krig. Svaret är nej; det lyckas han inte med, och det är han knappast ensam om.

Men resonemanget, och i synnerhet allt det väsentliga som det utelämnar, illustrerar det patologiska förhållande som nu råder mellan Sverige och USA. Detta i sin tur är en konsekvens av den Amerikakult som systematiskt har byggts upp under många, många år och som nu genomsyrar hela svenska samhället, inte minst inom militären, politiken och medierna.

Obekväma tankar

Begrepp som "patologi" och "kult" må klinga falskt eller obegripligt i sammanhanget, särskilt då det handlar om processer som oftast verkar på ett omedvetet plan. För den som deltar i eller påverkas av kulten — en kategori som tycks rymma större delen av svenska folket — krävs det nog en mental ansträngning för att kunna släppa in tanken att kulten med tillhörande patologi alls finns.

Följande diskussion är avsedd att underlätta denna obekväma process. Den börjar med en analys av de argument som Aleksander Gabelic framför till stöd för svensk krigföring, av vilka de flesta även i andra länder är standardargument. För den som får sina nyheter om världen helt eller huvudsakligen av de dominerande svenska medierna kommer nog vissa inslag i analysen att vara svårsmälta; det är ju dessa medier som är huvudansvariga för att öva in och upprätthålla Amerikakulten. (Att de redaktionella grindvaktarna då och då släpper in en avvikande röst hör till spelet som kallas för "öppen debatt".) Hur som helst kan allt som ligger till grund för analysen kontrolleras via de angivna referenserna och andra lättillgängliga källor. I följande diskussion återges citat ur Gabelics debattinlägg i *kursiverad fetstil*.

1. FN har en skyldighet att skydda civila. FN-principen skyldighet att skydda tillkom efter massdödandet i Rwanda och på Balkan på 90-talet och innebär att omvärlden ska agera när staters ledare inte kan eller vill skydda sin egen befolkning.

Det stämmer ju att FN har en skyldighet att skydda civila; men det främsta sättet att åstadkomma detta är att förhindra krig med alla dess fador, oförutsebara konsekvenser och tendenser till upptrappning. Enligt beslut av generalförsamlingen 2005 får dock principen om nationell suveränitet i ytterst exceptionella omständigheter kringgå för att tillåta ett av säkerhetsrådet godkänt militäringripande för att skydda en befolkning som anses vara utsatt för grova övergrepp av landets regering. Men som representanter för IKFF m.fl. har påpekat:

"Väl medvetna om risken att mäktiga stater skulle missbruka detta för egna syften såg generalförsamlingen då till att kringgärda denna 'skyldighet' med en rad starka förbehåll. För det första, om landets regering, som har ansvaret att skydda befolkningen inte gör det, ska omvärlden med alla till buds stående fredliga medel bistå

och förmå den därtill. Först därefter— och bara om situationen utgör hot mot internationell fred— kan säkerhetsrådet besluta om väpnat ingripande. I resolutionen understryks att tillämpningen ska ske i enlighet med FN-stadgan— R2P står alltså inte över stadgan och måste bli föremål för fortsatt behandling. Inget av detta har uppfyllts, vilket gör att anfallet mot Libyen bryter mot folkrätten.... Säkerhetsrådet står inte över FN-stadgan.”¹

Frågan är vem som skall bestämma vilka befolkningar som är utsatta och måste skyddas med krig, och med vilka motiv. I detta sammanhang är exemplet Rwanda som Gabelic hänvisar till särskilt belysande. I detta fall, som var ofantligt mycket värre än det som eventuellt kan ha skett i Libyen, var det främst USA med stöd av Frankrike och England som förhindrade FN från att ingripa.²

Detta och mycket mer visar att USA och dess allierade utövar stort inflytande på vad som sker i säkerhetsrådet, samt att utsatta människors säkerhet inte garanterat har någon högre prioritet. Det beror på — och vad det först och främst beror på är USA:s bedömning av sina och sina allierades intressen.

2. Principen [R2P] är en viktig del av resolutionerna 1970 och 1973 om Libyen som säkerhetsrådet har antagit med stöd av Arabförbundet...

En icke-oväsentlig detalj i sammanhanget är att resolutionen 1973 inte antogs enhälligt. Fem av de 15 länderna i säkerhetsrådet lade ner sina röster: Tyskland, Brasilien, Indien, Kina och Ryssland. Särskilt de fyra sistnämnda har skarpt kritiserat att “flygförbudet” [som resolutionen godkänner] omedelbart övergick till ett anfallskrig.

Luiz Inacio Lula da Silva, Brasiliens f.d. president, har fördömt attackerna i hårda ordalag och hävdade att “Dessa invasioner [sic] sker därför att FN är svagt. Om FN hade en representation som speglar 2000-talets verklighet i stället för 1900-talets, hade det skickat sin generalsekreterare för att förhandla i stället för att skicka flygplan för att bomba.”³ Uttalandet är en tydlig markering på USA:s orimligt stora inflytande i FN och dess vägran att först pröva “alla till buds stående fredliga medel” innan man tar till krigshandlingar.

Arabförbundets stöd för resolutionen var inte heller enhälligt. Bara nio av förbundets 22 medlemsstater godkände flygförbudet, och bara två deltar i det pågående kriget.⁴ Ännu viktigare: Förbundet består till stor del av USA-stödda diktaturer som knappast är motiverade av någon vurm för demokrati.

“Från första början har Arabförbundet intagit motstridande ställningar om de folkuppror som nu skakar arabvärlden,” noterar Walid Hassan, egyptisk professor i folkrätt. “Medan det stöder det libyska folket mot Kadaffi-regimen, stöder det helt öppet förtryckarregimer åt annat håll, särskilt i området längs Persiska viken.”

Förbundet domineras av Saudiarabien som fruktar de demokratiska rörelserna och har motarbetat dem från första början enligt Abdelhalim Kandil, chefredaktör för en egyptisk veckotidning som tillägger: “Washingtons arabiska allierade, särskilt Saudiarabien och [Mubaraks] Egypten, har länge utnyttjat Arabförbundet för att legitimera USA:s policy i Mellanöstern.”⁵

Detta bekräftas av den indiska diplomaten M.K. Bhadrakumar: “Den enkla sanningen är att NATO och EU beordrade Arabförbundet att tala [för FN-resolutionen], eftersom dessa [USA-förbundna] organisationer behövde ett fikonlöv i säkerhetsrådet.”⁶

Sådant är det förbund vars stöd för FN-resolutionen anförs av Aleksander Gabelic m.fl. som ett argument för svenskt medverkande i USA/NATO:s anfällskrig.

Detta kan jämföras med den enhälliga kritik som riktats *mot* kriget av Afrikanska unionen, som består av 53 av de 55 nationerna på den kontinent där Libyen råkar vara beläget. Fast denna organisations röster, femdubbelt fler än Arabförbundets, räknas tydligen inte. Precis som Aleksander Gabelic har USA/NATO struntat i AU:s krav på att bombningarna omedelbart skall upphöras.

2a.... och den libyska demokratiörelsen.

Att något slags uppror mot regeringen är på gång i östra Libyen är klart. Men efter flera månader finns det fortfarande ingen klarhet om hur det började, vilka personer och intressen är inblandade, hur spontant och självständigt det varit m.m. Det som vid det här läget är känt ger dock väldigt klent stöd för den rådande mediabilden av en fridfull demokratiörelse som utan någon rimlig förklaring brutalt slagits ner av Kadaffi-regeringen. Till exempel:

- Trots att USA i säkerhetsrådet drev igenom "flygförbudet för att skydda demokratiörelsen" visste det litet eller ingenting om denna s.k. rörelses avsikter eller sammansättning. Den 17 mars, alltså samma dag som FN-resolutionen antogs, rapporterade Wall St. Journal att "Vita huset har varit motvilligt att stödja Kongress-ledares uppmaningar att direkt beväpna rebellerna och har resonerat att USA först måste ta reda på vem de är och vad för slags policys de kommer att tillämpa om de lyckas störta Kadaffi."⁷

Nästan tre månader senare var förvirringen minst lika stor. I början av juni antog USA:s House of Representatives med bred marginal (268-145) en resolution som klagade på att president Obama fortfarande inte lämnat någon "övertygande motivering" för kriget mot Libyen.⁸

- Under flera decennier har det funnits ett stort antal beväpnade grupper i särskilt östra Libyen som med stöd av USA, Israel, Saudiarabien, Frankrike m.fl. har försökt att störta regeringen. Det nu aktuella upproret tycks till stor del vara en fortsättning av dessa aktiviteter som varit allt annat än fredliga.⁹

- Bland upprorsmakarna finns en betydande andel som är medlemmar i Al Quaeda, som har utnämnts till huvudfienden i USA/NATO:s s.k. krig mot terrorism. "USA, Storbritannien och Frankrike upptäcker nu att de har blivit vapenbröder med Libyan Islamic Fighting Group, den mest radikala komponenten i Al Quaeda-nätverket. Utrikesminister Hillary Clinton har inför USA-kongressen erkänt riskerna med denna oheliga allians och har sagt att den libyska oppositionen förmodligen är t.o.m. mer anti-amerikansk än Kadaffi är." Så skriver Yoichi Shimatsu, redaktör för Japan Times Weekly, som har bevakat utvecklingen av islamisk fundamentalism i Nordafrika sedan början av 1990-talet.¹⁰

- Upprorets militärchef, Khalifa Haftar, har varit en CIA-tillgång sedan minst 1988. Under de senaste 20 åren har han bott i skuggan av CIA:s högkvarter i Virginia utan någon synbar självförsörjning. Andra rebelledare har liknande bakgrunder.¹¹

- USA/NATO soldater i skepnad av "rådgivare" har iakttagits bland rebelltrupperna, och har förmodligen varit med från första början.¹² Det var på så vis som den förödande invasionen och ockupationen av Vietnam började.

- Samtidigt som USA bearbetade säkerhetsrådet för att få igenom resolutionen i det påstådda syftet att skydda civila mot flygattacker, medgav supermaktens högsta försvarsansvariga att det inte fanns något bevis på att sådana attacker hade skett. Vid ett pressmöte den 1 mars svarade försvarsministern Robert Gates följande på frågan om huruvida rapporterna om flygattacker mot civila hade bekräftats: "Vi har sett nyhetsrapporterna, men vi har inte fått någon bekräftelse på detta." Amiral och försvarschef Michael Mullen tillade: "Detta är korrekt. Vi har inte sett någon bekräftelse över huvud taget."¹³
- "[Rebellerna] går helt i CIA:s ledband. Det är en CIA-operation, inte en legitim protest av det libyska folket" konstaterar Paul Craig Roberts som var statssekreterare i regeringen Reagans finansdepartement.¹⁴

Det finns mycket mer i samma stil som kunde anföras, men detta axplock borde räcka för att visa att den enkla bilden av Libyen-konflikten som har målats upp i svenska och andra medier, och som Aleksander Gabelic okritiskt bygger sin krigsiver på, är grovt missvisande.

Trots detta, trots alla frågetecken och illavarslande uppgifter, har etiketten "demokratirörelsen" enligt propagandakonstens alla regler klistrats på det beväpnade upproret, precis som tidigare med de blodtörstiga *contras* i Nicaragua, UCK i Kosovo med många flera. Utöver denna etikettering finns det dock ingenting som tyder på att en längtan efter mer demokrati utgör drivkraften för upproret och ännu mindre när det gäller USA/NATO:s stöd till detta.

Exemplet UCK är särskilt lärorikt i sammanhanget. Denna våldsamma rörelse hade under en längre tid av USA/NATO stämpats som terroristisk — ända tills det att västmakterna bytte policy och kom fram till att UCK kunde utnyttjas i militära och propagandasyften. Hux flux över en natt förvandlades UCK från "terroristgrupp" till "befrielse" och som vanligt hängde de dominerande västerländska medierna med utan att missa en takt i den nya visan.

Nu tycks även denna historia upprepa sig i Libyen: Libyan Islamic Fighting Group (se ovan) finns nämligen med på USA:s förteckning över terroristgrupper.¹⁵

3. Flygförbudszonen är ett komplement till besluten om sanktioner, vapenembargo, låsta tillgångar och reseförbud för den libyska ledningen.

Som ovan noterat blev "flygförbudszonen" omgående ett regelrätt krig i samordning med ett beväpnat uppror på marken, vars ledare sedan länge haft starka band till CIA och dess motsvarigheter bland diverse NATO-länder. Det är uppenbart att USA/NATO aldrig hade för avsikt att begränsa sig till ett flygförbud, utan syftet var från början att bli av med en ledare som länge har stått i vägen för västmakternas planer för regionen. Det som nu pågår är blott det senaste av ett flertal försök under de gångna fyra decennierna att störta Kadaffi-regimen.¹⁶

Denna gång har man dock kunnat utnyttja den demokratiska "arabvåren" som täckmantel och har fixat ett par FN-resolutioner som ett tilltänkt folkrättsligt fikonlöv för angreppet. Dessa har enligt vanlig praxis exploaterats av bundsförvanter runt om på jorden för att sälja in kriget till eventuellt skeptiska eller motvilliga befolkningar, så som Aleksander Gabelic, Carl Bildt, Jan Eliasson och många fler nu gör i Sverige.

Detta spel för galleriet är dock lätt att genomsåda och det är många som gjort det. Bland dessa är Kofi Annan, FN:s f.d. generalsekreterare som enligt Financial Times

”fruktar att västalliansens handlingar har överskridit FN-mandaten”. I stället för att hålla sig neutralt för att skydda den civila befolkningen har USA/NATO anslutit sig till den ena sidan i ett inbördeskrig påpekar Annan och får stöd av International Crisis Group. Denna NGO med säte i Bryssels och med starka band till västvärldens etablissemang rapporterar att ”Till skillnad från händelserna i Tunisien och Egypten har konfrontationen mellan den folkliga proteströrelsen och Kadaffi-regimen, som började mitt i februari, från ett mycket tidigt stadium följt inbördeskrigets logik”.¹⁷

Dessutom understryker Kofi Annan att ”Koalitionens ledare måste komma ihåg att resolutionen inte antogs enhälligt”.¹⁸ Det vore särskilt passande då de tio länder som röstade för Resolution 1973 representerar mindre än åtta procent av världens befolkning, medan de fem som inte gödkände resolutionen representerar nästan hälften av alla människor på jorden.

Andra uttrycker sig mindre diplomatiskt som t.ex. den f.d. brasilianska presidenten Silva da Lula (se punkt 2 ovan). Tom Engelhardt, politisk analytiker i USA iakttagat att ”Det kan väl vara den första intervention som eskalerade innan den ens började — från en flygförbudszon till en flyg- och landkörningsförbudszon innan någon USA-kryssningsmissil avfyrades eller något franskt jetplan lämnade marken.”¹⁹

Sedan dess har kriget ständigt trappats upp i den nu öppet proklamerade avsikten att störta Kadaffi-regimen — ett syfte som inte med ett enda ord namns i FN-resolutionen. ”Att hävda att ’regimskyfte’ ryms inom målet att ’skydda civila’ är att definiera detta mål så brett att det blir meningslöst”, påpekar Glenn Greenwald jurist och skribent i USA.²⁰

Och det är inte någon liten insats heller. Vid mitten av juni hade USA/NATO utfört över 4000 attackflygningar som har orsakat stora skador till libyska medborgare och deras tillgångar. Av allt att döma är detta bara början, då angriparna har avviserat sin avsikt att fortsätta och eskalera sitt krig ”ända tills jobbet är färdigt”.

Vid dags dato finns det inga systematiska uppgifter om krigets offer. Både sidor har rapporterat hundratals, kanske tusentals döda och mångfaldiga fler sårade, med den sedvanliga förstörelsen av egendom och infrastruktur. I sina hittills misslyckande och helt olagliga försök att bomba ihjäl Kadaffi har USA/NATO utplånat diverse familjemedlemmar inkl. en son och fyra små barnbarn.

Human Rights Watch rapporterade i början av juni att både sidor knappast oväntat har begått övergrepp.²¹ Bland de värst drabbade är som alltid just den civila befolkning som ”flygförbudszonen” skulle skyddas. Främst av denna anledning har två advokater i Frankrike aviserat planer på att anmäla president Sarkozy för brott mot mänskligheten samt att representera offer för anfällskriget. Roland Dumas, en av advokaterna tillika f.d. regeringsminister, påpekar att i stället för att skydda civila håller krigsalliansen på att döda dem i ”ett brutalt övergrepp på en suverän stat”. USA/NATO utför ”sin militäraktion mot civila med det artificiella — mycket artificiella — täckmantel av FN”, hävdar Dumas.²²

Anfällskriget förklädd som flygförbudszon är således mer än bara ett komplement till andra sorters angrepp på Libyen. Kriget är uppenbarligen huvudinsatsen vars uttalade huvudsyfte är att störta Kadaffi-regimen.

Därför kan man fråga varför Aleksander Gabelic väljer att beteckna kriget som blott ett ”komplement”. Oavsett motivet blir effekten av detta ordbruk att förringa brottets omfattning och förödande konsekvenser.

4. Kadafis illdåd utreds av Internationella brottmålsdomstolen.

Det stämmer att Internationella brottmålsdomstolen ("ICC") har anklagat Muammar Kadaffi för brott mot mänskligheten. Hittills har dock åklagaren inte presenterat något trovärdigt bevis. "Trots hänvisningar till 'ett flertal källor' anges inte en enda av dessa", rapporterar en brittisk bloggare som förgäves bett ICC om underlaget för anklagelserna.²³

Det ser ut som om ICC:s "bevis" består av ogrundade påståenden av rebellerna och USA/NATO, som knappast inger något större förtroende i sammanhanget. Historier om massvåldtäkter som enligt rådande praxis okritiskt spritts i världspresen har ifrågasatts av FN:s utredare i Libyen: "Enligt Cherif Bassiouni anklagar rebeller och regeringsledda styrkor varandra för våldtäktsstrategier och han trodde att detta i sig skapat en masshysteri." Inte heller Amnesty International efter ett besök i östra Libyen kunde hitta något bevis på våldtäkterna.²⁴

En mer grundläggande fråga är varför ICC inte har lyft ett finger mot USA:s skyddslingar i bl.a. Bahrain, Yemen och Saudiarabien som är ökända för minst lika omänskliga handlingar.

Lawrence Davidson, historieforskare i USA, har förklarat bakgrunden: "Om man tittar på samtliga åtal som ICC hittills utfärdat, handlar de uteslutande om mindre, huvudsakligen afrikanska stater som har relativt liten makt och inga mäktiga beskyddare. Denna obalans är ännu värre än så, därför att USA och andra stormakter, som själva inte ens har undertecknat [ICC-avtalet], har kommit på ett sätt att förvandla domstolen till ett vapen som kan riktas mot sina utvalda fiender. Detta har de gjort genom att utnyttja en paragraf i ICC:s stadgar som kräver att domstolen beivrar fall som dit hänskjuts av FN:s säkerhetsråd."

I likhet med Libyen har USA och fyra andra stater i säkerhetsrådet som röstade för beslutet att anmäla Libyen till ICC själva inte underkastat sig domstolens jurisdiktion. "Alltså, här kan vi se hur USA med flera tvingar Libyen att godta ICC:s jurisdiktion fast USA självt vägrar att göra det" iakttaget Davidson.²⁵

Det är ett problem som USA och andra länder med vetorätt i säkerhetsrådet inte behöver oroa sig för, då dessa kan blockera varje försök att tvinga ICC:s jurisdiktion på dem eller deras allierade. Dessutom har USA "förhandlat" bilaterala avtal med drygt ett hundratal stater som förbjuder dessa stater från att anmäla USA-medborgare till ICC.

Det handlar alltså om dubbelmoral på flera nivåer där ICC och FN används som verktyg för USA/NATO:s krigspolitik. Och dubbelmoral är ju ingen moral — bara maktspråk.

5. Trots det, och trots att Kadaffi använder klustervoapen mot civilbefolkningen, väljer IKFF med flera att misstänkliggöra konceptet skyldighet att skydda.

Det är inte först nu som "IKFF med flera" ifrågasätter den praktiska innebörden av skyldigheten att skydda ("R2P"). Som maktmedel har den alltid varit omtvistad på grund av de allvarliga risker som nu bekräftas i Libyen.²⁶

James Bissett, före detta kanadensisk ambassadör i bl.a. Jugoslavien och Albanien, har förklarat vad det handlar om med en kritik som likaledes kunde riktas mot Sverige: "Än en gång bombar Kanadas flygvapen ett land som inte utgör något hot

mot vårt lands säkerhet. Faktum är att vi befinner oss i krig. Det finns ingen krigsförklaring. Det har inte förekommit något allvarligt försök att ingripa med fredligt medel för att hjälpa lösa konflikten. Det har inte varit någon debatt i vårt parlament. Det har inte funnits något förslag att skicka en delegation till Libyen för att bedöma läget på plats....

“Det som nu sker i Libyen är ett inbördeskrig och vi har hamnat i rollen som rebellernas flygvapen. Dess värre har vi ingen aning om vilka de är eller vad de vill.... Hela fiaskot har visat sig vara en kolossal oreda och med all sannolikhet kommer det att sluta illa. Detta är inte ovanligt när förevändningen för interventionen bygger på s.k. humanitära skäl.... R2P-principen alltför lätt kan kapas av ledare som ser ett tillfälle att vinna politiska poänger på hemmaplan genom att spela rollen av den som skyddar lidande offer i fjärran länder.”²⁷

Noam Chomsky har påpekat att det finns ett enkelt test för att fastställa om påstådda ädla avsikter med R2P kan tas på allvar: “Kräver de som förespråkar humanitär intervention att även offer för sina egna och sina allierades brott skall skyddas? Krävde t.ex. Obama en flygförbudszon under USA-stödda Israels mördande och ödeläggande invasion av Libanon 2006, som inte hade någon trovärdig motivering? Eller var det tvärtom så att han under sin presidentvalskampanj med stolthet skröt att han som senator hade sponsrat en resolution som krävde att Libyen och Syrien skulle straffas för deras försök att hindra invasionen? Slut med diskussionen. Faktum är att i stort sett allt som har sagts och skrivits [för att rättfärdiga] humanitär intervention och R2P inte klarar av detta enkla och alldeles rimliga test.”²⁸

För USA-kongressledamot Dennis Kucinich är saken klar: “Humanitär intervention har snabbt gått över i hemliga operationer, regimskifte och oändligt inbördeskrig. USA/NATO har valt sida på ett sätt som sätter politik före skydd av civila, som i sin tur undergräver argumentet att USA och NATO har anfällt Libyen för att förhindra en humanitär katastrof. Det börjar se ut som om risken för en massaker var en förevändning för ingripandet snarare än en rimlig motivering.”²⁹

I en tragikomisk utveckling har USA/NATO hotat rebellerna med straffåtgärder om de fortsätter att angripa civila så som Human Rights Watch m.fl. har rapporterat (se punkt 3 ovan). Detta trots att rebellerna enligt den konstituerande propagandan hör till just de civila som kriget är till för att skydda. På så vis har man i alla fall bekräftat att det handlar om ett inbördeskrig, och rebellerna tycks inte vara överdrivet mottagliga för pekpinnar från sina utländska vapenbröder. “Vi gillar inte att bli hotade av våra allierade,” snäste en av “demokratirörelsens” ledare. “De deltar i militäraktionen enbart på vår inbjudan.”³⁰ Detta ger nog en liten aning om vad som väntas för Libyens civila befolkning om USA/NATO lyckas få bort Kadaffi.

När det gäller de klusterbomber som hittills skördat offer i kriget har organisationen Human Rights Investigations kommit fram till att det i själva verket var USA, inte Libyen, som har använt dem. Detta är knappast överraskande då USA har vägrat att underteckna det internationella avtalet om klusterbomber, ett ställningstagande som naturligtvis har försvagat hela arbetet med att få bort dessa vapen som enligt FN:s högsta chef för de mänskliga rättigheterna “ofrånkomligen resulterar i civila offer”.³¹

6. Att motsätta sig militärt ingripande som en sista utväg när människor mördas vittnar om en ovilja att se den verklighet som miljoner människor lever i. Tanken att andra inte behöver de fri- och rättigheter som vi tar för givna är främmande för Svenska FN-förbundet.

Den här sortens emotionella utpressning är ofta förekommande i dessa sammanhang. Det uppenbara syftet är att exploatera anständiga människors empati, sympati och ansvarskänsla för att vinna gehör för krig. Ty, vem vill bli misstänkt för en "ovilja att se den verklighet som miljoner människor lever i" eller för att vägra dem "de fri- och rättigheter som vi tar för givna"?

Som framgår av ovannämnda upplysningar och mycket mer finns det dock anledning att ifrågasätta såväl Aleksander Gabelics verklighetsbild om Libyen-konflikten som hans enkla tro att krig är räddningen för utsatta människor.

Prof. Richard Falk, en av USA:s främste experter på folkrätt anser att det inte finns någon garanti att militäringripandet kommer att "minska det libyska folkets lidande eller för till makten en regim som bättre respekterar de mänskliga rättigheterna samt är fast bestämd att främja demokratiskt deltagande. Om en rimlig hänsyn tas till de mänskliga kostnaderna och de politiska resultaten, måste de militära interventionernas historia under de senaste decennierna betecknas som ett enda långt misslyckande."³²

Den modiga fredskämpen Malalai Joya har beskrivit hur det utdragna kriget i Afghanistan har påverkat den utsatta befolkningens fri- och rättigheter: "Dagligen faller [USA/NATO] bomber från himlen och dödar oskyldiga civila, varav de flesta är kvinnor och barn. Till och med våra bröllopfester bombas.... Förra året i min provins bombade ockupationsstyrkorna, USA-trupperna, 150 civila på en enda dag; de använde till och med vit fosfor, och även de flesta av dessa var kvinnor och barn. Nyligen i provinsen Kunar har 65 oskyldiga civila dödats av dessa ockupationsstyrkor. Återigen i samma provins, i en annan by, nio barn dödades; de var ute och samlade ved när de bombades och brutalt dödades. Denna lista kan göras längre, listan på dessa massakrer."³³

Av allt att döma går utvecklingen i Libyen åt samma håll. Anfallskriget har ju redan vållat död, lidande och förstörelse på stor skala. Ändå är det svårt att skönja någon villighet hos Aleksander Gabelic och andra "humanitära" krigare att öppna ögonen för denna mycket verkliga verklighet.

7. Att vara FN-medlem förpliktigar. Det är värdefullt att Sverige, som gör stora insatser för utveckling och mänskliga rättigheter, också kan bidra till FN:s militära insats i Libyen.

Att vara medlem i FN förpliktigar att efterleva de grundidéer och värderingar som är fastställda i stadgarna. Då skall man hålla i minnet att: FN består av mycket mer än säkerhetsrådet; och den allra viktigaste förpliktelsen för varje FN-medlem är att göra allt som är möjligt för att förhindra alt. få slut på krig.

Som flera av de ovan citerade kommentatorerna har påpekat, när det gäller Libyen har säkerhetsrådets idoga ansträngningar att förhindra krig lyst med sin frånvaro. I stället har USA och dess allierade avfärdat förslag till medling och utredning. De ville ha krig och de fick sin vilja fram, som vanligt.

Denna sorgliga episod illustrerar ett grundläggande faktum som sällan eller aldrig lyfts fram i den svenska debatten, nämligen att säkerhetsrådet domineras av USA och diverse vassalstater. Det har alltid varit så och mönstret har blivit ännu tydligare sedan slutet av kalla kriget. Standardverket i ämnet är En kuvad världsdemokrati: Hur Washington dominerar dagens FN av Phyllis Bennis som själv är USA-medborgare.³⁴

I fallet Libyen har USA och nio bundsförvanter, med sina knappt åtta procent av världens befolkning, drivit igenom resolutionerna om "flygförbudszon" mot de övriga fem medlemmarna i säkerhetsrådet som representerar nästan hälften av jordens alla människor.

Varför Kina och Ryssland inte lade in sina veton mot kriget är en fråga som nog har flera svar. En förklaring kan vara den allmänna medvetenheten om att USA aldrig skulle inställa ett planerat krig för en så liten sak som FN:s stadgar. Precis som med fallen Irak och Afghanistan hade det med all sannolikhet skridit till anfall, antagligen med ett tillägg till propagandan som förklarade att veklingarna i säkerhetsrådet hade *tvingat* USA att för demokratins, kvinnornas och alla goda tings skull leda anfallet mot den för stunden utvalda Hitler-gestalten.

Här i Sverige kunde man säkert räkna med en upprörd kör av USA-frälsta inom politik och medier som uttryckte sin skam och besvikelse över de veklingar i säkerhetsrådet som hade "försvagat FN" med sin ynkliga vägran att med bomber, vit fosfor, utarmat uran m.m. anordna åt det utsatta folket "de fri- och rättigheter som vi tar för givna".

Ledande figurer i USA har ju öppet uttryckt sitt förakt för FN och dess grundläggande principer. Bland dessa är John Bolton, regeringen Bush II:s FN-ambassadör, som har konstaterat att: "Förenta nationerna existerar faktiskt inte. Det enda som finns är det internationella samfundet, som bara kan ledas av den enda kvarvarande supermakten som är USA — och då bara när det tjänar våra intressen samt att vi kan få andra att följa med.... När USA leder kommer FN att följa. När det tjänar våra intressen att göra det, så kommer vi [att leda]. När det inte tjänar våra intressen, kommer vi inte att göra det."³⁵

De flesta politiker och ämbetsmän i USA uttrycker sig inte så grovt, förstås, och charmerande presidenter som Clinton och Obama kan inge förtroende med sina vackra tal om samförstånd och fredliga avsikter. Men den grundinställning som den burduse Bolton uttrycker syns tydligt i supermaktens faktiska handlingar. Den är också påtaglig i viktiga policydokument som genomgående understryker att FN skall underordnas USA snarare än tvärtom.

Det är inte svårt att räkna ut hur det hade gått med Libyen-frågan om den i stället hade avgjorts i generalförsamlingen, där USA endast har en röst och ingen vetorätt. I denna del av FN där alla jordens folk representeras har USA:s politik fördömts med över 98 procents majoriteter när det gäller t.ex. Israels många brott mot folkrätten och FN-resolutioner samt USA:s ekonomiska krigföring mot Kuba. Generalförsamlingen tycks dock höra till de Förenta nationerna som enligt John Bolton inte existerar. (Man kan väl undra om Aleksander Gabelic och Svenska FN-förbundet anser att generalförsamlingen finns, och i så fall vad den har för betydelse.)

Fallet Israel illustrerar att en medlemsstat får strunta i FN-resolutioner om den har en mäktig beskyddare i säkerhetsrådet. Det gäller bland mycket annat Resolution 242 som kräver att Israel drar sig tillbaka från de områden som erövrats med det s.k. sexdagars kriget. "USA spelade en nyckelroll i resolutionens formulering, för att sedan i allt väsentligt förbigå den under de följande 40 åren" noterar den utrikespolitiska experten Steven M. Walt.³⁶ För att travestera Orwell: Vissa FN-resolutioner är mer jämlika än andra.

Nåväl, faktum är att när Aleksander Gabelic och likasinnade påminner om att FN-medlemskap förpliktigar, tycks det egentligen handla om förpliktelser gentemot

USA-blocket i säkerhetsrådet som enligt ovan är genomkorrumpert av supermaktens maktmissbruk inklusive dess flagranta, upprepade brott mot folkrätten och de mänskliga rättigheterna.

Fredsforskaren Johan Galtung har förklarat hur ett genuint förpliktande beslut av säkerhetsrådet skulle se ut: "En resolution för att skydda civila i alla krig, inklusive flygförbudszoner över Gaza, Bahrain, Pakistan och Afghanistan hade varit [ett historiskt framsteg]. Men på samma dag som Resolution 1973 antogs, skapade NATO rubriker genom att döda ytterligare några civila i Afghanistan — en daglig rutin efter vad det verkar.... Det som nu sker [i Libyen] är en intervention som stöder den ena sidan mot den andra. Detta kallas normalt för krig."³⁷

8. Gripandet av Ratko Mladic nyligen påminner oss om faran med att reagera för sent på övergrepp. Det är hög tid att lära av historiens misstag.

Det är alldeles följdriktigt att Aleksander Gabelic i detta sammanhang knyter an till massakern vid Srebrenica i Bosnien 1995 som den serbiske befälhavaren Ratko Mladic påstås vara huvudansvarig för. Denna händelse tjänar som hörnsten i den argumentation som har konstruerats för att motivera "humanitär intervention".

Vid det här läget är berättelsen om Srebrenica så djupt inristad i den kollektiva medvetenheten att Gabelic utan vidare förklaring kan hänvisa till den och förvänta sig att alla vet vad som hände och vilka som är skyldiga — de onda serberna med Mladic i spetsen. Problemet är att det som "alla vet" om Srebrenica och de senaste Balkankrigen i övrigt är produkten av en mördande propagandakampanj som har många likheter med Gabelics plädering för ännu mer svenskt krigande. Denna propagandakampanj har betecknats som bland den mest framgångsrika i sitt slag i världshistorien av bl.a. den australiske experten Phillip Knightley vars bok Krigets första offer är sanningen är ett standardverk i ämnet.

Enligt Knightley bestod rapporteringen om Balkankrigen i de dominerande brittiska medierna huvudsakligen av "lögn, manipulationer, partiska reportage, propaganda, rena påhitt, förvrängningar, undertryckt information, vinklade nyheter och lättrogenhet."

Det fanns som alltid några hederliga undantag, medger Knightley, som dock noterar att de få journalister som vågade utmana den konventionella visdomen oftast blev brutalt behandlade av både kollegerna och krigshetsarna: "Om någon uttryckte det minsta tvivel om den senaste historien om grymheter, eller på minsta lilla sätt antydde att man ogillade regeringens policy... betraktades man som så gott som en landsförrädare."³⁸

Det var likadant i Sverige där det bl.a. bedrevs en synnerligen otäck häxjakt på Balkanexperten Diana Johnstone för att hon i boken Dårarnas korståg motbevisade den krigspropaganda som även i de svenska medierna dominerade. För synden att publicera en artikel om Johnstone och hennes bok drevs Ordfront magasins chef-redaktör bort från sitt jobb med ett hysteriskt angrepp på demokratin och det fria ordet där Dagens Nyheter gick i spetsen.³⁹

Som en följd av allt detta är det nära nog omöjligt att i Sverige föra en vettig diskussion om Srebrenica och Balkankrigen — i alla fall inte i det offentliga rummet, som ännu i dag strängt övervakas av tankepolis som aktivt deltagit i propagandakampanjen eller påverkats av den.

Här finns inte tillräckligt med plats för att reda upp denna obehagliga oreda. För den som vill förkovra sig i ämnet finns det dock en del nyttiga källor.⁴⁰

För den som inte har tid eller lust att sätta sig in i ämnet finns det en viktig tumregel: Ta aldrig för givet att det som står i svenska medier om Srebrenica, serbiska ledare och Balkankrigen är nyanserat eller sanningsenligt. Det mesta är bara uppräpningar av USA/NATO:s krigspropaganda.

Av samma skäl fordras det en sund skepsis mot varje försök att mana till s.k. humanitär intervention med hänvisning till Srebrenica. När USA/NATO till slut gick till folkrättsvidrigt anfall mot Serbien var det på grund av påstådda angrepp på Kosovos civila befolkning. I ett brev till den tyska förbundskanslern Angela Merkel har landsmannen Dietmar Hartwig redovisat för hur han, som chef för EU:s delegation i Kosovo, uppfattade läget strax före bombkriget inleddes 20 mars 1999:

”Inte en enda rapport som inlämnades under perioden från sent i november 1998 till [början av anfallskriget] nämnde att serberna hade begått några som helst stora eller systematiska brott mot albanerna. Det var inte heller en enda hänvisning till folkmord eller folkmord-liknande incidenter eller brott. Tvärtom har jag i mina rapporter upprepade gånger informerat att, med tanke på UCK:s allt mer frekventa attacker mot den serbiska administrationen, har deras polisstyrkor visat en beaktansvärd återhållsamhet och disciplin.... Det fanns enorma diskrepanser mellan det som de olika delegationerna i Kosovo har rapporterat till sina respektive regeringar och det som de sistnämnda har meddelat till medierna och allmänheten. Dessa diskrepanser kan enbart tolkas som en insats för långsiktiga förberedelser för krig mot Jugoslavien. Ända till den dag jag lämnade Kosovo skedde aldrig det som medierna och politikerna med samma intensitet obevekligt upprepade. Alltså, ända till den 20 mars 1999 fanns det ingen anledning för ett militäringripande, som betyder att de åtgärder som därefter av det internationella samfundet tillämpades var illegitima.... Sanningen dödades och EU förlorade trovärdighet.”⁴¹

Nu händer det igen i fallet Libyen. Sanningen håller på att dödas, och Sverige fortsätter att förlora trovärdighet som fredsnation på grund av sitt medverkande i USA/NATO:s anfallskrig. Då kan man visst tycka att det ”är hög tid att lära av historiens misstag”.

Patologiskt förhållande

Det finns mycket mer som kunde tilläggas till detta svar på Aleksander Gabelics plädering för en ännu tyngre satsning på svenskt krigande i USA/NATO:s tjänst. Det lilla axplock som här presenteras bör dock räcka till att belysa de påfallande bristerna i resonemanget. I stort sett allt som talar emot detta medverkande — och det är mycket — utelämnas, medan det som anförs består huvudsakligen av dåligt underbyggda floskler, missvisande halvsanningar, emotionell utpressning m.m.

Dess värre är det inget ovanligt inslag i den offentliga debatten kring dessa ödesdigra frågor. Tvärtom är det ett sorgligt typiskt exempel på den pågående indoktrinering i krigsacceptans som Margareta Zetterström hänvisar till (se inledningen). Och detta i sin tur väcker en del angelägna frågor, däribland:

Hur är det möjligt att den här sortens grovt missvisande plädering för krig har fått så stor plats i Sverige, med dess gamla fredstradition och en befolkning som är bland världens mest välutbildade och pålästa?

Varför är det så svårt att, med relativt få undantag, få plats i den offentliga debattens fina rum för den sorts information som här redovisas? För att nämna ett av otaliga dylika exempel: Svenska Dagbladets debattredaktion refuserade en förkortad version av denna analys som replik. I stället publicerade den ännu ett inlägg av Gabelic som, med samma sorts resonemang, uppmanade svenska folket att godkänna ännu fler krig ("Sverige behövs i fler konflikthärdar", 2011-06-17).

Vad blir det av ett land vars folk invaggas i en falsk omvärldsbild där den enda supermaktens våldsamma försök att upprätta en världshegemoni rutinmässigt tolkas som insatser för mänskliga rättigheter?

Hur är det möjligt att opinionsbildare som Aleksander Gabelic och större delen av den svenska journalistkåren kan komma undan med att blunda för (eller låtsas blunda för) den långa och ymnigt dokumenterade historien av USA:s grova brott mot folkrätten och de mänskliga rättigheterna, i vanligt fall utförda bakom en lätt genomsådlig dimridå av samma sorts krigspropaganda som framförs av Gabelic?

Vad blir de långsiktiga konsekvenserna av Sveriges införlivande via NATO i USA:s krigsmaskin?

Dessa och besläktade frågor hänger ihop och de allvarliga problem som de pekar på har en gemensam källa — Sveriges patologiska förhållande till supermakten USA.

Vad detta betyder och innebär kommer att diskuteras i följande avsnitt i en planerad serie om den svenska Amerikakulten.

* * * * *

Noter

1. "Svensk militär bör lämna Libyen." Svenska Dagbladet, 29 maj 2011
2. Lasse Berg, "Folkmord i vår tid". Dagens Nyheter, 2004-01-25
3. "Lula highly critical of the U.N. action against Libya". Télam (Argentina), 2011-03-22
4. Pepe Escobar, "Exposed: The US-Saudi Libya deal". Asia Times, 2011-04-01
5. Adam Morrow o. Khaled Moussa Al-Omrani, "Two-Faced Arab League Losing Ground". Inter Press Service, 2011-04-23
6. M.K. Bhadrakumar, "African dissent on no-fly zone counts". Asia Times, 2011-03-14
7. "Egypt Said to Arm Libya Rebels." Wall Street Journal, 2011-03-17
8. "Barack Obama rebuked by House for using troops in Libya." Associated Press, 2011-06-03
9. Peter Dale Scott, "Who are the Libyan Freedom Fighters and Their Patrons?" Global Research, 2011-03-25
10. Yoichi Shimatsu, "Attack on Libya: Why Odyssey Dawn Is Doomed". New America Media, 2011-03-20

11. Patrick Cockburn, "The shady men backed by the West to displace Gaddafi".
The Independent, 2011-04-03
12. Kim Sengupta & David Randall, "Western military advisers become visible in Benghazi".
The Independent, 2011-04-03
13. " 'No Confirmation Whatsoever' according to the Pentagon that Gadhafi
'Fired on his Own People'." Global Research, 2011-06-03
14. "US To Recoup Libya Oil From China". Press TV, 2011-04-16
15. Yoichi Shimatsu, "Attack on Libya: Why Odyssey Dawn Is Doomed".
New America Media, 2011-03-20
16. Richard Lance, "Four Decades of US-UK Attempts to Topple Gadhafi".
Media Lens, 2011-04-27
17. "Popular Protest in North Africa and the Middle East: Making Sense of Libya."
International Crisis Group, 2011-06-06
18. Alec Russell, "Kofi Annan hits at west over Libya". Financial Times, 2011-05-13
19. Tom Engelhardt, "An Intervention That Escalated Before It Even Began".
TomDispatch.com, 2011-03-24
20. Glenn Greenwald, "Mission Transformation in Libya". Salon.com, 2011-04-16
21. "Båda sidorna bryter mot reglerna." TT/Dagens Nyheter, 2011-06-06
22. "French lawyers to sue Sarkozy over crimes in Libya."
Voltaire Network/Global Research,, 2011-05-31
23. Andy Dilks, "The 'International Criminal Court': Prosecuting Gaddafi with Questionable
Evidence While Ignoring NATO-Israeli Atrocities". Global Research, 2011-05-17
24. "Osäker bevisning kring massvåldtäkter." AFP/TT, 2011-06-10
25. Lawrence Davidson, "Undermining International Law".
Information Clearing House, 2011-06-05
26. Humanitär intervention, dess historia, brister och förödande konsekvenser redogörs
i boken Humanitär imperialism av Jean Bricmont, Karneval förlag, 2007.
27. James Bissett, "Humanitarian Intervention— Again?". Canadian Centre
for Policy Studies, 2011-03-30
28. Noam Chomsky, "On Libya and the Unfolding Crises". ZNet, 2011-03-31
29. Robert Dreyfuss, "Kucinich's Lonely Fight Against Obama's Libya War".
The Nation, 2011-04-12
30. Kim Sengupta, "We'll turn our guns on Libyan rebels if they attack civilians,
Nato threatens". The Independent, 2011-06-09
31. Human Rights Investigations, "Cluster Bombing of Misrata Committed by US Forces,
Not Qadhafi". Global Research, 2011-05-27
32. Richard Falk, "Kicking The Intervention Habit". Al-Jazeera, 2011-03-10

33. "Hope in Afghanistan: An Interview With Malalai Joya". Truthout.org, 2011-06-08
34. Phyllis Bennis, *En kuvad världsdemokrati: Hur Washington dominerar dagens FN*. Stockholm: Tankekraft, 2004
35. Roland Watson, "Bush deploys hawk as new UN envoy". The Times (U.K.), 2005-03-08
36. Stephen M. Walt, "Is Congress clapping for apartheid?" *Foreign Policy*, 2011-05-25
37. Johan Galtung, "The West's War Against Gaddafi". IPS/Global Research, 2011-04-06
38. Phillip Knightley, "Krigets första offer är sanningen". Stockholm: Ordfront, 2004
39. Al Burke, *All Quieted on the Word Front*. Nordic News Network, 2005.
40. Några källor om Srebrenica och de senaste Balkankrigen:
 - a) Edward S. Herman red. *The Srebrenica Massacre — Evidence, Context, Politics*. Pdf-dokument på: http://www.srebrenica-report.com/Srebrenica_Book.pdf
Philip Corwins förord på svenska: <http://www.tffr.org>
 - b) Diana Johnstone med förord av Björn Kumm, *Dårarnas korståg*. Häggglunds förlag, 2004
 - c) John Laughland, *Travesty: The Trial of Slobodan Milosevic and the Corruption of International Justice*. Ann Arbor: Pluto Press, 2007
 - d) Peter Brock, *Media Cleansing: Dirty Reporting, Journalism and Tragedy in Yugoslavia*. Los Angeles: GM Books, 2005
 - e) George Bogdanich & Martin Lettmayer, *Yugoslavia: The Avoidable War* (dokumentärfilm). Frontier Theatre, 2000
41. Dietmar Hartwig citerad av Noam Chomsky i "On Libya and the Unfolding Crises". ZNet, 2011-03-31

www.nnn.se/nordic/americult/amerikult.htm